

Tisztelt Szerzők!

Engedjék meg, hogy egy személyes megjegyzéssel kezdjem: nyolc éve vagyok a Napút versszerkesztője, nyolc éve bírálom el a haiku-pályázatokat, de még soha ennyi beküldött művel nem találkoztam.

Egy kissé meg is döbbsentem a reám váró munka nagysága okán, ugyanakkor sokkal inkább örültem, egyrészt, mert nagyon jó a magyar nyelvnek, ennek az archaikus csodának, mert ennyien használják, hogy úgy mondjam, magasabb cél érdekében, hiszen ez a nyelv költemények írására teremt, ráadásul minden lehetséges formában, másrészt nagyon jó a haikunak, ennek a legdemokratikusabb versfajtának, és végezetül nagyon jó szerény költségvetésű, ugyanakkor nagyon is igényes folyóiratunknak, mert a tapasztaltak alapján egyre több irodalomkedvelő forgatja lapjait.

Azt mondtam az előbb: a haiku a legdemokratikusabb versfajta. Igen, mert egyszer az életében mindenki írhat egy jó haikut (példa rá Japán, ahol művelése a hagyomány szerves része), nem kell mást tennie, mint belefeledkezni egy pillanatba, megragadni azt, s akkor tizenhét szótagban feltárul maga az abszolút Idő.

Őnök se tettek mást: az orom szóra, mint a pályázat témájára pillanatokat ragadtak meg, különböző módokon megállítva az időt.

De hogy a tárgyra térjek: volt olyan pályázó, aki az orom mint szirt, bérc pusztá látványát képileg ragadta meg szép szavakkal, volt, ki e látvány kapcsán mérész, sőt, fennkölt képzettársításokkal élt, volt olyan, aki személyes metaforaként használta, volt, aki remek szójátékokkal élt, volt, aki a formát feszegette azáltal, hogy haikufüzérét rímbe szedte, s ezzel mintegy új versforma megteremtésével kísérletezett, s volt egy olyan haiku is, mely szatirikusan felemlítette az Ormos Intézetet tizenhét szótagban.

Összefoglalva: nagyszerű pályázat volt az idej, kiváló alkotásokkal.

A szerkesztőség nevében köszönöm részvételüket, gratulálok nemcsak a kiemeltnek, de azoknak is, akiknek műveit közzé tesszük idej haiku-számunkban, s azoknak is, akik, bár sajnos nem érték el a közölhetőség szintjét, de lelkesedésükkel hozzájárultak ahhoz, hogy nyelvünk tovább gazdagodjék és s minden veszély ellenére fennmaradjon.

Köszönöm figyelmüket.

Babics Imre